

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
MELCHIOR WATHELET
prezentate la 16 noiembrie 2017¹

Cauza C-560/16

E.ON Czech Holding AG
împotriva
Michael Dédouch,
Petr Streitberg,
Pavel Suda

[cerere de decizie preliminară formulată de Nejvyšší soud (Curtea Supremă, Republica Cehă)]

„Trimitere preliminară – Regulamentul (CE) nr. 44/2001 – Competența judiciară în materie civilă și comercială – Competențe exclusive – Articolul 22 punctul 2 – Valabilitatea deciziilor organelor societăților sau ale persoanelor juridice care au sediul pe teritoriul unui stat membru – Competența exclusivă a instanțelor acestui stat membru – Decizia adunării generale a unei societăți prin care se dispune transferul obligatoriu către acționarul principal al acestei societăți al titlurilor acționarilor minoritari ai aceleiași societăți și prin care se stabilește valoarea compensației care trebuie să le fie plătită de acționarul principal respectiv – Procedură judiciară având ca obiect verificarea caracterului rezonabil al acestei compensații”

I. Introducere

1. Cererea de decizie preliminară, primită la grefa Curții la 4 noiembrie 2016, privește interpretarea articolului 22 punctul 2 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială².

2. Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între E.ON Czech Holding AG (denumită în continuare „E.ON”), pe de o parte, și domnii Michael Dédouch, Petr Streitberg și Pavel Suda (denumiți în continuare „domnii Dédouch și alții”), pe de altă parte, cu privire la verificarea caracterului rezonabil al compensației pe care, în cadrul unei proceduri de preluare obligatorie „squeeze out” a pachetelor minoritare, E.ON. era obligată să o plătească domnilor Dédouch și alții în urma transferului obligatoriu de titluri pe care le aveau la societatea Jihočeská plynárenská.

¹ Limba originală: franceza.

² JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74.

II. Cadrul juridic

A. Dreptul Uniunii

3. Potrivit articolului 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 44/2001, „[s]ub rezerva dispozițiilor prezentului regulament, persoanele domiciliate pe teritoriul unui stat membru sunt acționate în justiție, indiferent de naționalitatea lor, în fața instanțelor statului membru în cauză”.

4. Articolul 5 din acest regulament prevede:

„O persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționată în justiție într-un alt stat membru:

- (1) (a) în materie contractuală, în fața instanțelor de la locul în care obligația care formează obiectul cererii a fost sau urmează a fi executată;
- (b) în sensul aplicării prezentei dispoziții și în absența vreunei convenții contrare, locul de executare a obligației în cauză este:
 - în cazul vânzării de mărfuri, locul dintr-un stat membru unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie livrate mărfurile;
 - în cazul prestării de servicii, locul dintr-un stat membru unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie prestate serviciile.
- (c) în cazul în care nu se aplică litera (b), se aplică litera (a);

[...]

- (3) în materie delictuală și cvasidelictuală, în fața instanțelor de la locul unde s-a produs sau riscă să se producă fapta prejudiciabilă;

[...]”

5. Potrivit articolului 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001, o persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru mai poate fi acționată în justiție, „atunci când există mai mulți pârâți, în fața instanței domiciliului oricărui dintre aceștia, cu condiția ca cererile să fie atât de strâns legate între ele încât să fie oportune instrumentarea și judecarea lor în același timp, pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul judecării separate a cauzelor”.

6. Articolul 22 din Regulamentul nr. 44/2001 prevede:

„Următoarele instanțe au competență exclusivă, indiferent de domiciliu:

[...]

- (2) în ceea ce privește valabilitatea constituirii, nulitatea sau dizolvarea societăților sau a persoanelor juridice care au sediul pe teritoriul unui stat membru ori valabilitatea deciziilor organelor acestora, instanțele din statul respectiv. Pentru determinarea sediului, instanța aplică normele sale de drept internațional privat;

[...]”

B. Dreptul ceh

7. Articolul 183i din zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (Legea nr. 513/1991 privind Codul comercial, în versiunea aplicabilă în litigiul principal, denumită în continuare „Codul comercial ceh”) prevede:

„(1) O persoană care deține titluri de participație la o societate, (a), a căror valoare nominală cumulată constituie cel puțin 90 % din capitalul social al acestei societăți sau, (b), care înlocuiesc titluri de participație a căror valoare nominală cumulată constituie cel puțin 90 % din capitalul social al societății respective ori, (c), care reprezintă cel puțin 90 % din drepturile de vot în cadrul societății (denumită în continuare «acționarul principal») are dreptul să solicite consiliului de administrație să convoace o adunare generală în vederea luării unei decizii privind transferul tuturor celorlalte titluri de participație la societate către sine.

[...]

(3) Rezoluția adunării generale include identificarea acționarului principal, mențiuni care atestă faptul că el deține această calitate și valoarea compensației [...], precum și termenul în care trebuie să fie furnizată compensația.”

8. Articolul 183k din Codul comercial ceh prevede:

„(1) Deținătorii titlurilor de participație pot [...] solicita unei instanțe verificarea caracterului rezonabil al compensației; [...]

[...]

(3) O hotărâre judecătorească prin care se acordă dreptul la o altă valoare a compensației este obligatorie pentru acționarul principal și societate în ceea ce privește temeiul dreptului acordat, precum și față de ceilalți deținători de titluri de participație. [...]

(4) Constatarea faptului că respectiva compensație nu are caracter rezonabil nu atrage nevaliditatea rezoluției adunării generale care a fost adoptată în temeiul articolului 183i alineatul 1.

(5) O constatare în sensul că respectiva compensație nu are caracter rezonabil nu poate fi invocată ca temei pentru o cerere formulată în temeiul articolului 131 în vederea declarării nevalidității rezoluției adoptate în cadrul adunării generale.”

III. Litigiul principal și întrebările preliminare

9. Prin rezoluția din 8 decembrie 2006, adunarea generală a societății pe acțiuni de drept ceh Jihočeská plynárenská, cu sediul în České Budějovice (Republica Cehă), a decis cu privire la transferul obligatoriu al tuturor titlurilor de participație ale acestei societăți către acționarul său principal, E.ON, cu sediul în München (Germania).

10. Această rezoluție indica valoarea compensației pe care aceasta din urmă era obligată să o furnizeze acționarilor minoritari în urma acestui transfer.

11. Prin acțiunea introdusă la 26 ianuarie 2007 împotriva Jihočeská plynárenská și E.ON, domnii Dédouch și alții au solicitat Krajský soud v Českých Budějovicích (Curtea Regională din České Budějovice, Republica Cehă) verificarea caracterului rezonabil al acestei compensații.

12. În cursul acestei proceduri, E.ON a invocat o excepție de necompetență a instanțelor cehe, susținând că, având în vedere locul sediului său social, doar instanțele germane beneficiază de competență internațională.

13. Prin ordonanța din 26 august 2009, Krajský soud v Českých Budějovicích (Curtea Regională din České Budějovice) a respins această excepție pentru motivul că instanțele cehe sunt competente în temeiul articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 44/2001 să soluționeze acțiunea introdusă de domnii Dédouch și alții.

14. E.ON a declarat apel împotriva acestei decizii la Vrchní soud v Praze (Curtea Superioară din Praga, Republica Cehă), care, prin ordonanța din 22 iunie 2010, a statuat că litigiul cu care era sesizată intră sub incidența articolului 22 punctul 2 din acest regulament și că, ținând seama de locul sediului Jihočeská plynárenská, competența internațională revine instanțelor cehe.

15. Sesizată cu un recurs formulat de E.ON, Ústavní soud (Curtea Constituțională, Republica Cehă) a anulat, printr-o hotărâre din 11 septembrie 2012, această ordonanță și a trimis cauza Vrchní soud v Praze (Curtea Superioară din Praga) spre rejudecare.

16. Prin ordonanța din 2 mai 2014, Vrchní soud v Praze (Curtea Superioară din Praga) a concluzionat în sensul competenței instanțelor cehe în temeiul articolului 5 punctul 1 litera (a) din Regulamentul nr. 44/2001.

17. E.ON a formulat un recurs împotriva acestei ordonanțe în fața instanței de trimitere.

18. În acest context, Nejvyšší soud (Curtea Supremă, Republica Cehă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

- „1) Articolul 22 punctul (2) din Regulamentul [nr. 44/2001] trebuie să fie interpretat în sensul că vizează și procedurile de examinare a caracterului rezonabil al compensației pe care trebuie să o furnizeze un acționar principal, drept contravaloare a titlurilor de participație, deținătorilor anteriori ai titlurilor de participație care i-au fost transferate în urma unei decizii luate în cadrul ședinței generale a unei societăți pe acțiuni cu privire la transferul obligatoriu al celorlalte titluri de participație către acționarul principal respectiv [așa-numita procedură de preluare obligatorie a pachetelor minoritare «squeeze out»] atunci când rezoluția adoptată în cadrul ședinței generale a societății pe acțiuni stabilește valoarea compensației rezonabile și când există o decizie judiciară care acordă dreptul la o valoare diferită a compensației care este obligatorie pentru acționarul principal și pentru societate în ceea ce privește temeiul dreptului acordat, precum și față de ceilalți deținători ai titlurilor de participație?
- 2) În cazul unui răspuns negativ la întrebarea precedentă, articolul 5 [punctul] 1 litera (a) din Regulamentul [nr. 44/2001] trebuie interpretat în sensul că vizează și procedura de examinare a caracterului rezonabil al compensației menționate în întrebarea anterioară?
- 3) În cazul unui răspuns negativ la ambele întrebări precedente, articolul 5 [punctul] 3 din Regulamentul [nr. 44/2001] trebuie interpretat în sensul că vizează și procedura de examinare a caracterului rezonabil al compensației menționate în prima întrebare?”

IV. Procedura în fața Curții

19. E.ON, domnii Dédouch și alții, guvernul ceh și Comisia Europeană au depus observații scrise. Dat fiind că nicio cerere motivată de organizare a unei ședințe de audiere a pledoariilor nu a fost prezentată, iar Curtea consideră că este suficient informată, s-a hotărât să nu se organizeze o astfel de ședință.

V. Analiză

20. Prin intermediul întrebărilor preliminare formulate, instanța de trimitere solicită să se stabilească în esență dacă o acțiune cu privire la caracterul rezonabil al compensației pe care acționarul principal al unei societăți va trebui să o plătească pe acțiune acționarilor minoritari ai aceleiași societăți în cadrul unei proceduri de preluare obligatorie a pachetelor minoritare (*squeeze out*) ține de competența exclusivă a instanțelor de la sediul societății (articolul 22 punctul 2 din Regulamentul nr. 44/2001) sau de competența specială a instanțelor de la locul în care obligația contractuală care formează obiectul cererii a fost sau urmează a fi executată [articolul 5 punctul 1 litera (a) din Regulamentul nr. 44/2001] sau chiar de competența specială a instanțelor de la locul unde s-a produs sau riscă să se producă fapta prejudiciabilă (articolul 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001).

21. Prezenta cerere de decizie preliminară subliniază o problemă structurală a Regulamentului nr. 44/2001 [care persistă și sub imperiul Regulamentului (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială³], și anume lipsa unui temei al competenței de a soluționa diferendele interne din cadrul societăților, precum diferendele dintre acționari și cele dintre acționari și conducerea societății sau cele dintre societate și conducerea acesteia⁴.

22. Astfel, articolul 22 punctul 2 din Regulamentul nr. 44/2001 are în vedere doar probleme care țin de „valabilitatea constituirii, nulitatea sau dizolvarea societăților [...] ori valabilitatea deciziilor organelor acestora”. Totuși, diferendele care țin de dreptul societăților nu implică în mod necesar o problemă privind valabilitatea unei decizii a organelor societății și, cu atât mai puțin, valabilitatea constituirii, nulitatea sau dizolvarea societății. Această situație se regăsește în prezenta cauză, în care litigiul principal nu pune în discuție, potrivit articolului 183k alineatul 4 din Codul comercial ceh, valabilitatea rezoluției adunării generale privind preluarea obligatorie a pachetelor minoritare, ci doar valoarea compensației pe care acționarul principal va trebui să o plătească acestora pentru achiziționarea acțiunilor lor.

23. Problema lipsei unui temei al competenței pentru acest tip de litigii se complică și mai mult, ca urmare a dificultății de a aplica în litigiul principal dispozițiile articolului 5 punctele 1 și 3, întrucât preluarea obligatorie a pachetelor minoritare și compensația hotărâtă prin rezoluția adunării generale nu este un contract, un delict sau un cvasidelict.

24. Pe de o parte, nu există un „angajament asumat în mod liber de către o parte față de cealaltă”⁵ care ar declanșa aplicarea articolului 5 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001. Astfel, principiul unei proceduri de preluare obligatorie a pachetelor minoritare „squeeze out” presupune că acționarul principal o poate iniția fără consimțământul acestora.

25. Pe de altă parte, chiar dacă, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, „articolul 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001 se aplică oricărei cereri care urmărește să pună în discuție răspunderea unui pârât și care nu decurge din «materi[a] contractuală» în sensul articolului 5 punctul 1 din acest regulament”⁶, procedura în discuție în cauza principală nu urmărește să pună în discuție răspunderea acționarului principal. Dimpotrivă, aceasta privește natura rezonabilă sau nerezonabilă a compensației stabilite, conform articolului 183i alineatul 3 din Codul comercial ceh, de adunarea generală (și, așadar, nu neapărat sau doar de acționarul principal).

3 JO 2012, L 351, p. 1.

4 A se vedea în acest sens Paschalidis, P., *Freedom of Establishment and Private International Law for Corporations*, Oxford University Press, 2012, punctele 2.09-2.29.

5 Hotărârea din 10 septembrie 2015, Holterman Ferho Exploitatie și alții (C-47/14, EU:C:2015:574, punctul 52 și jurisprudența citată).

6 Hotărârea din 10 septembrie 2015, Holterman Ferho Exploitatie și alții (C-47/14, EU:C:2015:574, punctul 68 și jurisprudența citată).

26. Această problemă nu este caracteristică procedurii de preluare obligatorie a pachetelor minoritare „squeeze out”, ci apare cu privire la mai multe alte noțiuni din dreptul societăților, ca, de exemplu, obligația de loialitate care revine conducerii societății. În temeiul jurisprudenței constante a Curții la care ne-am referit la punctul 24 din prezentele concluzii, obligația de loialitate este un angajament pe care și-l ia un membru al conducerii față de societate de îndată ce acceptă în mod liber să își asume atribuțiile. În acest sens, o cerere a societății sau a unui acționar prin care se urmărește stabilirea unei încălcări a acestei obligații de către un membru al conducerii ar intra sub incidența articolului 5 punctul 1 litera (a) din Regulamentul nr. 44/2001, însă această obligație nu are un loc de executare specific în sensul dispoziției menționate întrucât se impune în întreaga lume. Prin urmare, este imposibil ca, pe baza acestei dispoziții, să se stabilească competența instanțelor unui stat în special.

27. Atunci când nu se aplică niciun temei de competență exclusivă sau specială, trebuie să se revină în mod normal la norma generală prevăzută la articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 44/2001, potrivit căreia persoanele domiciliare pe teritoriul unui stat membru sunt acționate în justiție, indiferent de naționalitatea lor, în fața instanțelor statului membru în cauză⁷.

28. În această situație, ar putea fi avută în vedere o interpretare strictă a articolului 22 punctul 2 din Regulamentul nr. 44/2001⁸. Cu toate acestea, o astfel de interpretare, care exclude litigiul în discuție din domeniul său de aplicare (întrucât, conform articolului 183k alineatul 4 din Codul comercial ceh, acest litigiu nu repune în discuție valabilitatea rezoluției adunării generale prin care se decide preluarea obligatorie a pachetelor minoritare), ar fi contrară economiei generale și finalității acestui regulament, care, potrivit jurisprudenței Curții, trebuie să orienteze interpretarea articolului 22 din Regulamentul nr. 44/2001⁹.

29. În această privință, subliniem că Curtea a fost deja chemată să interpreteze articolul 22 punctul 2 din Regulamentul nr. 44/2001. Deși, după cunoștințele noastre, aceasta nu a avut încă oportunitatea să îl interpreteze în contextul unui litigiu intern din cadrul unei societăți reglementat de dreptul societăților, aceasta nu a împiedicat-o să enunțe în această jurisprudență principiile care orientează interpretarea dispoziției menționate¹⁰.

30. În acest sens, astfel cum a statuat Curtea în Hotărârea din 2 octombrie 2008, Hassett și Doherty (C-372/07, EU:C:2008:534), „în calitate de excepție de la regula generală de competență, dispozițiile [articolului 22 din Regulamentul nr. 44/2001] nu trebuie interpretate într-un sens mai larg decât impune obiectivul lor, întrucât acestea au drept efect să priveze părțile de alegerea instanței, care altfel ar fi instanța de la domiciliul acestora, și, în anumite cazuri, să permită acționarea în justiție a părților la o instanță care nu este instanța competentă de la domiciliul niciuneia dintre acestea”¹¹.

7 A se vedea Hotărârea din 13 iulie 2006, Reisch Montage (C-103/05, EU:C:2006:471, punctul 22), și Hotărârea din 12 mai 2011, BVG (C-144/10, EU:C:2011:300, punctul 30).

8 A se vedea Hotărârea din 13 iulie 2006, Reisch Montage (C-103/05, EU:C:2006:471, punctul 22), și Hotărârea din 12 mai 2011, BVG (C-144/10, EU:C:2011:300, punctul 30).

9 A se vedea Hotărârea din 2 octombrie 2008, Hassett și Doherty (C-372/07, EU:C:2008:534, punctul 19), și Hotărârea din 12 mai 2011, BVG (C-144/10, EU:C:2011:300, punctele 29 și 30).

10 Astfel, cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 2 octombrie 2008, Hassett și Doherty (C-372/07, EU:C:2008:534), privea diferende între un sindicat profesional de drept englez și membrii săi pe baza unui contract încheiat între ei. Prin urmare, nu era vorba despre un diferend care ține de dreptul englez al societăților. Aceasta este și situația cauzei în care s-a pronunțat Hotărârea din 22 martie 1983, Peters Bauunternehmung (34/82, EU:C:1983:87), și care privea diferende care țin de un contract de adeziune la o asociație. Problema competenței exclusive a instanțelor de la sediul asociației nu a fost nicidecum ridicată. Cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 12 mai 2011, BVG (C-144/10, EU:C:2011:300), privea un diferend între o societate de drept german și creditorul său cu privire la un contract referitor la un produs financiar derivat. Societatea germană contesta validitatea acestui contract ca act *ultra vires*, invocând o încălcare de către organele sale a statutelor proprii. Prin urmare, nu era vorba despre un diferend intern din cadrul societății, problema reglementată de dreptul societăților, și anume problema caracterului *ultra vires* al încheierii contractului respectiv de către societatea germană, fiind doar cu titlu incident. Cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 23 octombrie 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines (C-302/13, EU:C:2014:2319), privea un diferend între, pe de o parte, o companie aeriană de drept lituanian și, pe de altă parte, o companie aeriană de drept leton și societatea de drept leton care administra aeroportul din Riga (Letonia). Compania aeriană de drept lituanian urmărea să obțină repararea prejudiciului rezultat din încălcările de către părțile ale dreptului concurenței. Prin urmare, nu era vorba nici despre un diferend intern din cadrul unei societăți, nici despre o problemă reglementată de dreptul societăților.

11 A se vedea punctul 19 și jurisprudența citată.

31. Potrivit Curții, „obiectivul esențial al unei astfel de excepții, care prevede competența exclusivă a instanțelor statului membru în care se află sediul unei societăți, este acela de a centraliza competența pentru a evita decizii contradictorii în ceea ce privește existența societăților și validitatea deciziilor organelor acestora”¹².

32. Considerăm că acest obiect ar fi mai bine îndeplinit în cazul în care s-ar da articolului 22 punctul 2 o interpretare conformă cu obiectivul esențial pe care îl urmărește în locul unei interpretări stricte și formaliste a textului său.

33. Astfel, după cum a statuat deja Curtea, „instanțele din statul membru în care își are sediul societatea par, într-adevăr, cele mai în măsură să judece [...] litigii [cu privire la existența societăților și valabilitatea deciziilor organelor acestora], ca urmare în special a faptului că formalitățile de publicitate a societății se desfășoară în același stat. În consecință, atribuirea unei astfel de competențe exclusive acestor instanțe se efectuează în interesul unei bune administrări a justiției”¹³.

34. Aceasta este, în opinia noastră, și situația instanțelor cehe în raport cu litigiul în discuție în cauza principală. Întrucât privește o procedură de preluare obligatorie de către acționarul principal a pachetelor minoritare ale unei societăți de drept ceh, iar acționarul principal E.ON nu contestă că dreptul ceh este dreptul aplicabil fondului litigiului, chiar dacă acesta din urmă ar ține de competența instanțelor germane în temeiul articolului 2 din Regulamentul nr. 44/2001, considerăm că instanțele cehe sunt cele mai în măsură să examineze acest litigiu și să îl soluționeze în conformitate cu dreptul ceh.

35. În plus, considerăm că competența instanțelor de la sediul societății ale cărei probleme interne fac obiectul litigiului în temeiul articolului 22 punctul 2 din Regulamentul nr. 44/2001 nu ar aduce atingere obiectivului de previzibilitate¹⁴ urmărit de Regulamentul nr. 44/2001 întrucât acționarii unei societăți și mai ales acționarul principal pot anticipa cu ușurință că instanțele de la sediul social vor fi instanțele competente să soluționeze orice diferend intern din cadrul societății. În speță, instanțele cehe reprezintă forul natural pentru soluționarea diferendului dintre E.ON și domnii Dédouch și alții.

36. Pentru aceste motive, considerăm că prezenta cauză oferă Curții posibilitatea de a clarifica aplicabilitatea articolului 22 punctul 2 din Regulamentul nr. 44/2001 diferendelor interne din cadrul societăților. Propunem să fie interpretat în sensul că aceste diferende și în special cele care, în cadrul unei proceduri de preluare obligatorie a pachetelor minoritare, au loc între un acționar principal și acționarii minoritari ai unei societăți intră în domeniul său de aplicare.

VI. Concluzie

37. Având în vedere considerațiile de mai sus, propunem Curții să răspundă la întrebările preliminare adresate de Nejvyšší soud (Curtea Supremă, Republica Cehă) după cum urmează:

„Articolul 22 punctul 2 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că se aplică unei proceduri de verificare a caracterului rezonabil al compensației pe care trebuie să o furnizeze un acționar principal, ca sumă echivalentă cu valoarea titlurilor de participație, deținătorilor anteriori ai titlurilor de participație (acționari minoritari), care i-au fost transferate în urma unei decizii luate în cadrul adunării generale a unei societăți pe acțiuni prin care se impune transferul celorlalte titluri de participație către acționarul principal.”

12 Hotărârea din 2 octombrie 2008, Hassett și Doherty (C-372/07, EU:C:2008:534, punctul 20).

13 Hotărârea din 2 octombrie 2008, Hassett și Doherty (C-372/07, EU:C:2008:534, punctul 21 și jurisprudența citată).

14 A se vedea considerentul (11) al Regulamentului nr. 44/2001. A se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 12 mai 2011, BVG (C-144/10, EU:C:2011:300, punctele 33 și 35).